

Arrest

nr. 179 233 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 juli 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 juli 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 oktober 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 30 juni 2016 en op 2 augustus 2016.

1.3. Op 23 augustus 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 augustus 2016 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u soenniet van Palestijnse origine en afkomstig uit het kamp Nahr-el Bared, Libanon. U bent geregistreerd bij UNRWA alsook bij de Libanese autoriteiten. U woonde in het kamp samen met uw ouders, broers, zussen en twee ooms met hun gezinnen. U volgde les aan een UNRWA-school. Toen u 9 à 10 jaar oud was zouden uw ouders overleden zijn aan kanker. U bleef aanvankelijk met uw broers en zussen bij uw ooms wonen maar uiteindelijk zouden uw jongste broer B(...) en uw zussen bij uw grootouders gaan wonen zijn. U bleef met uw broer I(...) en A(...) achter bij uw ooms maar jullie werden aan jullie lot overgelaten. Zo kregen jullie amper eten, kregen jullie geen hulp voor jullie schoolwerk, Rond uw 12 jaar zou u gestopt zijn met school en beginnen werken zijn. U en uw broers trokken jullie plan en kregen ook wat hulp van vrienden van uw overleden vader.

In 2007 zou Nahr-el Bared volledig vernield zijn tengevolge de bombardementen. U en uw familie verlieten het kamp en gingen tijdelijk in Badawi wonen. Eind 2007 – begin 2008 keerde u terug naar Nahr-el Bared. U bleef er vervolgens wonen tot uw vertrek uit Libanon in 2015. U had geen vaste verblijfplaats in het kamp. Uw broers en zussen verbleven bij uw grootouders maar u wilde niet permanent bij hen wonen. U bracht dan ook het merendeel van uw tijd op straat door.

Eind 2008 – begin 2009 zou u opnieuw aan de slag gegaan zijn in de bouw. Na jullie terugkeer naar Nahr- el Bared maakte UNRWA in 2008 plannen om de vernielde huizen weer op te bouwen, zo ook uw ouderlijke woning. Toen u in 2009 een eerste keer bij UNRWA werd uitgenodigd om de plannen te bekijken bleek dat u en uw broers slechts drie kamertjes zouden toegewezen krijgen terwijl de rest van de woning naar uw twee ooms en hun gezinnen ging. U zou zich hiertegen verzet hebben en geeist hebben dat u en uw broers een gelijk deel zouden krijgen. U zou vervolgens elke 1 à 2 maand bij UNRWA zijn uitgenodigd voor een vergadering rond de heropbouw van de huizen. Dit zou telkens op een discussie met uw ooms zijn uitgedraaid. In die periode zou u verschillende keren door uw neven zijn lastiggevallen als u hen op straat tegenkwam, i.c. u zou met stenen bekogeld zijn, ze zouden u hebben proberen aanrijden. Tijdens een bijeenkomst in 2010 zou u hebben aangegeven dat u nooit akkoord zou gaan met de voorgestelde plannen en niet meer naar de vergaderingen zou gaan zolang de plannen niet werden aangepast. Bij het verlaten van de vergadering zou u op straat door uw neven Y(...) en A(...) zijn aangevallen. Ze zouden u geslagen hebben en met een mes hebben verwond. U zou bij een sociale dienst in het kamp zijn langsgeweest in om klacht in te dienen maar daar zou u vernomen hebben dat ze zouden proberen de zaak via bemiddeling op te lossen. Een 25-tal dagen later zou er nog steeds geen oplossing geweest zijn en zou u uw broer I(...) hebben meegedeeld dat u klacht zou indienen bij de politie in Tripoli. Uw broer alsook uw grootvader zouden u dit verboden hebben. U zou de zaak dan maar zo gelaten hebben en ook niet meer bij de UNRWA zijn langsgegaan voor de maandelijks vergaderingen. UNRWA zou uiteindelijk hebben aangegeven dat de bouw van de woning zou uitgesteld worden tot jullie zich akkoord verklaarden met de plannen. Er zou ook geen overleg meer geweest zijn tussen u en uw ooms in verband met de woning maar u zou nog meermaals door hen zijn lastiggevallen wanneer u hen in het kamp tegen kwam.

Ergens in 2010 of 2011 zou u via de UNRWA onderdak gekregen hebben in een wooneenheid gelegen in Baraqsat in Nahr-el Bared. Daar de omstandigheden er niet optimaal waren verbleef u er niet permanent. Opnieuw verbleef u op straat, soms bij uw broer I(...) die sinds zijn huwelijk in 2010 alleen woonde.

In 2013 zou u gedurende drie maanden zijn gearresteerd en opgesloten in de gevangenis van Al-Ubbi en dit tengevolge van een ruzie tussen uw broer A(...) en een buurman. Uw broer zou de kinderen van de buurman fysiek hebben aangevallen, i.c. een kind zou hij geslagen hebben, een kind zou hij in de nieren gestampt hebben en van een kind zou hij met een mes een stuk van diens oor hebben afgesneden, waardoor de buurman zo kwaad was en u en al uw broers liet opsluiten. Na drie maanden werd u terug vrijgelaten.

Begin 2014 zou UNRWA jullie laten weten hebben dat er geen geld meer was om de in 2007 vernielde huizen terug op te bouwen. Rond april / mei 2014 zou UNRWA u ook hebben meegedeeld dat u niet langer in de woonunit kon blijven omdat ze deze nodig hadden voor een gezin. U zou vervolgens in een tent verbleven hebben gedurende 1,5 maand. In uw afwezigheid zou uw tent vernield geweest zijn. Via via vernam u nadien dat uw neven hierachter zaten. U zou uiteindelijk opnieuw de toestemming gekregen hebben van UNRWA om u in de woonunit te vestigen. Daar u het niet langer aankon om zo te leven zou u in 2014 tweemaal geprobeerd hebben zelfmoord te plegen. U zou telkens op tijd gevonden zijn en naar het ziekenhuis zijn overgebracht. In het kamp zou u op een gegeven moment een

Palestijnse vluchteling afkomstig uit Syrië hebben leren kennen. Na enige tijd verliet hij Libanon en reisde naar Turkije. Nadat u in april 2015 telefonisch contact met hem had en hij u vertelde over de mogelijkheid om naar Turkije te reizen, verliet u Libanon rond 22 april 2015. U werd echter tegengehouden aan de grens met Turkije en keerde terug naar Libanon. Een week later, op 28 april 2015, ondernam u een tweede poging om Libanon te verlaten. U reisde via Syrië door naar Turkije. U verbleef er een tweetal weken en reisde vervolgens verder naar Griekenland. Van daaruit vervolgde u uw reis via de Balkanroute tot in België waar u op 6 juli 2015 aankwam en op 7 juli 2015 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende stukken neer: uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, een UNRWA-registratiekaart, uw geboorteakte, twee kopieën van een bewijs ter staving van uw woonst in Baraqsat, een print van een foto van de overlijdensakte van uw vader, een print van een foto van de overlijdensakte van uw moeder, een print van foto's van uw reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen, prints van foto's van uzelf in het vluchtelingenkamp Nahr-el Bared en een schrijven van een Belgische arts betreffende het feit dat u in België in behandeling bent bij een psychiater.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u UNRWA-onderwijs volgde tot de zesde klas. U stopte toen omwille van de omstandigheden maar in 2004 – 2005 kon u voorts een opleiding tot schrijnwerker volgen bij UNRWA. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat jullie bij UNRWA terecht konden voor de heropbouw van jullie woning nadat deze in 2007 werd vernield. Door conflicten binnen uw familie echter werd de woning niet heropgebouwd (zie infra). U had toegang tot medische bijstand en, wanneer u een operatie diende te ondergaan, zorgde UNRWA voor een doorverwijzing terwijl zij de kosten op zich namen. U kreeg voedselhulp alsook een kleine financiële bijdrage, en dit tot aan uw vertrek. Blijkt tot slot dat u in 2011 terecht kon bij UNRWA voor huisvesting en dat ook uw familieleden die thans nog in Nahr-el Bared verblijven woningen van UNRWA kregen toegewezen en UNRWA-bijstand genieten (zie gehoorverslag CGVS I, p. 4-6, 10, 13, 15 -16 en 18 en CGVS II p. 2-3, 5-6, 15 -17). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Dient evenwel te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u, toen u het mandaatgebied van de UNRWA verliet, zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond of het voor de UNRWA onmogelijk was om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

U verklaarde Libanon verlaten te hebben omwille van de moeilijke levensomstandigheden in het kamp en de problemen die u er kende met uw familie rond de verdeling van het huis. U zou er nergens terecht kunnen en besloot, omdat u zo niet langer wilde leven, het kamp en Libanon te verlaten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen kende met uw familie sinds het overlijden van uw ouders. Uw familie zou u niet geholpen hebben wanneer u hulp nodig had bij uw schoolwerk, u en uw broers kregen

amper eten, u werd geslagen door uw tante omdat u haar eten niet lekker vond, Na de vernieling van het kamp in 2007 kende u bijkomende problemen met uw familie omdat jullie niet tot een overeenkomst kwamen. U zou hierbij ook een aantal keer fysiek zijn aangevallen door uw neven.

Allereerst dient echter te worden vastgesteld dat u over de problematiek met uw familie, volgens uw verkeringen op het CGVS nochtans dé reden voor uw vertrek uit Libanon, met geen woord heeft gerept tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U had het op de DVZ enkel over uw opsluiting van drie maanden na een gewelddadige aanval van uw broer op de kinderen van een buurman én u had het voor het overige enkel over de algemene onveilige situatie in het kamp waardoor het onleefbaar is. U uitdrukkelijk gevraagd op de DVZ of u in Libanon problemen kende met ondermeer 'medeburgers' en / of 'problemen van algemene aard' kende, antwoordde u zonder meer ontkennend.

Gezien de veelheid en ernst van de feiten die u, overeenkomstig uw verklaringen op het CGVS, in Libanon zou hebben meegemaakt met uw familie en dit sinds het overlijden van uw ouders 18 jaar geleden (zie CGVS I p. 17), i.c. verwaarlozing als kind en later de fysieke aanvallen door uw neven, mag het toch verbazen dat u deze feiten niet aanhaalde op de DVZ. U gevraagd waarom u deze feiten niet eerder had vermeld, stelde u dat u niet de kans kreeg over uw familiekwesaties te praten en geen details mocht vertellen. U erop gewezen dat u zelfs niet in grote lijnen over de familieproblemen had verteld op de DVZ, beweerde u dat u niet de tijd hiertoe had gekregen. Vervolgens haalt u aan dat u het wel heeft verteld op de DVZ maar dat u niet weet of het toen genoteerd werd. U er vervolgens op gewezen dat u bij aanvang van uw eerste gehoor op het CGVS beweerde dat uw verklaringen op de DVZ u werden voorgelezen én volgens u toen correct genoteerd werden, herhaalt u enkel dat u wel vertelde over het huis (CGVS II p. 21 en 22).

Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS bovendien uitdrukkelijk verklaarde dat u alles wel vertelde op de DVZ en ook de tijd had om uw problemen en de belangrijke elementen te vertellen (CGVS I p. 2). Het mag duidelijk zijn dat uw argumenten ter vergoelijken voor deze toch wel opmerkelijke omissie in uw verklaringen geenszins volstaat.

Na het afronden van uw tweede gehoor op het CGVS kwam u plots met de opmerking dat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS problemen had met de tolk. U zou de tolk van bij aanvang duidelijk hebben gemaakt dat u niet akkoord was om met hem verder te werken. Er door de protection-officer (PO) op gewezen dat deze niet de indruk had dat er zich problemen hadden voorgedaan, volhardde u dat meermaals had aangegeven niet met de tolk te willen werken maar dat deze gewoon bleef verder doen. De PO gaf hierop aan dit bij de betreffende tolk te zullen aftoetsen, doch dit vond u dan plots niet meer nodig. U vervolgens gevraagd waarom u bij aanvang van het tweede gehoor op het CGVS geen melding maakte van de problemen die u bij het eerste gehoor met de tolk zou ervaren hebben en / of waarom u dit niet via uw advocaat heeft kenbaar gemaakt na uw eerste gehoor op het CGVS, stelde u enerzijds dat u bij aanvang van het tweede gehoor niet werd gevraagd naar uw ervaring met de tolk voordien én u wees er ook op dat u niet kan communiceren met uw advocaat. Gezien u volgens uw advocaat bij hem langsging met een vriend die voor jullie tolkte en u erop gewezen dat u dan toch via uw vriend de advocaat had kunnen inlichten van de problemen die er zouden geweest zijn met de tolk tijdens uw eerste gehoor, merkte u plots op dat u uw advocaat wel degelijk had ingelicht. Uw advocaat heeft echter nimmer melding van gemaakt en reageerde ook totaal niet op uw bewering dat u hem van deze feiten zou hebben ingelicht (CGVS II p. 24 en 25). Voor zover u zou willen laten uitschijnen dat bovenvermelde ongerijmdheid te wijten is aan de tolk die aanwezig was tijdens uw eerste gehoor op het CGVS mag het gezien bovenstaande vaststellingen duidelijk zijn dat dit geenszins kan worden weerhouden.

De opmerkelijke vaststelling dat u geen van de essentiële elementen van uw relaas aanhaalde op de DVZ terzijde, kunnen bijkomend nog volgende opmerkingen worden gemaakt.

Aangaande de problemen en discussies rond de verdeling van het huis, moet vooreerst worden opgemerkt dat deze problemen al aanslepen sinds 2009, i.c. sinds u een eerste keer bij UNRWA moest langsgaan om de plannen voor het nieuwe huis te bekijken. Uit uw verklaringen blijkt voorts niet dat u uiteindelijk in 2015 noodgedwongen, wegens de onmogelijkheid om tot een oplossing te komen én bij totale onstentenis van een sociaal netwerk en opvangalternatief, Libanon diende te verlaten. In het kader van het conflict rond de woning werd u immers meermaals, om de 1 à 2 maand, uitgenodigd bij UNRWA ikv de heropbouw van de vernielde woning, maar u weigerde akkoord te gaan met de voorgestelde verdeling van de woning én u weigerde sinds 2010 nog naar de vergaderingen te gaan. In 2010 zou er nog een poging geweest zijn om, via tussenkomst van een sociaal bureau die probeerde te

bemiddelen, tot een oplossing te komen van het conflict doch tevergeefs. Vervolgens zouden geen stappen meer zijn gezet met uitzondering van een poging in 2014 (CGVS II p. 6 ev + p. 11). Er kan in licht van voorgaande bezwaarlijk worden gesteld dat u doorgedreven en veelvuldige pogingen heeft ondernomen om met uw familie tot een vergelijk te komen.

Blijkt bovendien dat u en uw broers wel een paar kamertjes kregen toegewezen in de nieuwe woning maar u vond dit niet rechtvaardig omdat voor uw beide ooms meerdere en grotere kamers werden voorzien (zie CGVS II p. 5 en 6). Rekening houdende met het feit u noch uw broers op het moment dat de plannen van de nieuwe woning werden voorgesteld in 2009 gehuwd waren terwijl uw ooms met hun echtgenotes, hun ondertussen gehuwde kinderen die op hun beurt ook reeds kinderen hadden hun intrek in de woning zouden nemen, is het niet onredelijk dat zij meerdere kamers ter beschikking kregen. Bovendien huwde uw oudste broer I.(...) in 2010 en kreeg hij een eigen woning van UNRWA (zie CGVS I p. 4) terwijl uw jongste broer B.(...) bij uw grootvader en tante woonde (zie CGVS II p. 11), zodat het enkel nog om u en A.(...) ging die drie kamertjes ter beschikking zouden hebben in de woning. U hierop gewezen en gevraagd waarom u niet voorlopig akkoord ging met de verdeling, stelde u dat u en uw broer ook wilden huwen. U erop gewezen dat dit toen helemaal nog niet aan de orde was – nergens uit uw verklaringen blijkt dat u of A.(...) een relatie had en / of plannen had om te huwen – en erop gewezen dat er mogelijks wel een oplossing kon gezocht worden éénmaal u zou trouwen, stelde u dat het onrechtvaardig was en dus verkoos om dan op straat te leven (zie CGVS II p. 10). Dat u nergens terecht kan in Libanon en op straat moest leven, kan in het licht van voorgaande niet worden volgehouden.

Zulks blijkt voorts nog uit het feit dat u via UNRWA in 2011 een plaats in een woonunit kreeg toegewezen. Normaal was dit voorzien voor gezinnen, maar de directeur van UNRWA was een goede man en u mocht er gebruik van maken, zo stelde u (CGVS I p. 5). U diende in 2014 deze woonunit wel af te staan maar hieruit kan geenszins worden afgeleid dat u niet langer beroep kon doen op de bijstand van UNRWA en / of nergens terecht kon. U verklaarde immers zelf dat deze wooneenheden normaal als huisvesting voor gezinnen dienden en u er alleen verbleef. Het moment dat u vernam dat u de woonunit moest verlaten was bovendien een moment waarop UNRWA zijn algemene dienstverlening verminderde. Na 1,5 maand kon u echter opnieuw uw intrek nemen in de woonunit van UNRWA en ditmaal kon u er blijven tot uw vertrek uit Libanon (zie CGVS II p. 2 en 3).

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen eveneens dat u ook terecht kon bij uw eigen familieleden.

U had de mogelijkheid had om bij uw grootouders te verblijven en u kon ook bij uw broer I.(...) terecht. Echter, bij uw broer wilde u niet wonen omdat u dit niet gepast vond. Hij was gehuwd en u wilde hun privacy niet schenden. Bij uw grootouders wilde u dan weer niet wonen omdat u er een badkamer en toilet zou moeten delen met de meisjes die er woonden en u vond dit ook niet gepast. Bovendien woonde uw tante ook bij uw grootouders en daar zij u vroeger als kind soms sloeg, wil u nu niets meer met haar te maken hebben. U stelde meermaals uitdrukkelijk dat het uw eigen keuze was om op straat te leven in plaats van bij uw familie. U had wel een goede band met I.(...) en kon er altijd terecht om te eten, slapen en douchen, wanneer u maar wilde. Uw broers konden immers ook terecht bij uw familieleden en ook uw zussen werden opgevangen na de dood van uw ouders en dit tot ze zelf huwden. Waarom u niet bij uw zussen terecht kan, is ook niet duidelijk. U stelde hier enkel dat het niet gepast is en u wees er tot slot nog op dat het voor u niet erg was om op straat te blijven (zie CGVS I p. 4, 5, 9, 10 en 13 en CGVS II p. 10, 11 en 16). Bovendien kreeg u via UNRWA in 2011 een plaats in een woonunit toegewezen. Normaal was dit voorzien voor gezinnen, maar de directeur van UNRWA was een goede man en u mocht er gebruik van maken, zo stelde u (CGVS I p. 5). U diende in 2014 deze woonunit wel af te staan maar hieruit kan geenszins worden afgeleid dat u niet langer beroep kon doen op de bijstand van UNRWA en / of nergens terecht kon. U verklaarde immers zelf dat deze wooneenheden normaal als huisvesting voor gezinnen dienden en u er alleen verbleef. Het moment dat u vernam dat u de woonunit moest verlaten was bovendien een moment waarop UNRWA zijn algemene dienstverlening verminderde. Na 1,5 maand kon u echter opnieuw uw intrek nemen in de woonunit van UNRWA en ditmaal kon u er blijven tot uw vertrek uit Libanon (zie CGVS II p. 2 en 3).

U verklaarde verder nog dat u in de periode 2009 – 2014 meermaals fysiek werd aangevallen door uw neven omdat u bleef weigeren de plannen voor het nieuwe huis te aanvaarden. Zo zou u zijn geslagen, zou u met stenen zijn bekogeld, zou er een poging geweest zijn om u dood te rijden en zou u met een mes zijn aangevallen. Zoals reeds hoger aangehaald heeft u eigenaardig genoeg deze toch ernstige feiten op geen enkele moment vermeld bij de DVZ. Voorts is het ook opmerkelijk dat u, die al sinds 2009 met deze problemen zou geconfronteerd zijn, pas in april 2015 besliste Libanon te verlaten. Bovendien

blijkt uit uw verklaringen dat uw neven u sinds begin 2014 niet meer persoonlijk lastigvielen. Ze zouden in april / mei 2014 wel nog uw tent hebben vernield – zo hoorde u vertellen – maar u beschouwt dit zelf niet als 'lastigvallen' gezien u toen niet aanwezig was, zo stelde u (CGVS II p. 6, 7, 8, 11, 12 en 13). Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u op een of andere manier gepoogd heeft om de bescherming van de in het kamp aanwezige autoriteiten in te roepen tegen deze veelvuldige aanvallen op uw persoon. U zou eenmaal in 2010, nadat u met een mes zou zijn aangevallen, bij een sociaal kantoor in het kamp zijn langsgedaan. Er zou vanuit dat bureau gepoogd zijn te bemiddelen tussen u en uw familie doch tevergeefs. Ondanks dat u hierna nog meermaals, tot begin 2014, zou zijn aangevallen heeft u nimmer gepoogd bescherming te vinden tegen uw belagers. U dreigde er wel eenmalig mee om bij de politie van Tripoli klacht in te dienen, maar zag hiervan af enkel omdat uw grootvader en broer u duidelijk maakten dat ze dit niet wilden. Het is verder niet duidelijk waarom u zich niet wendde tot de 'Palestinian Popular Comite' die eveneens bevoegdheden hebben in de kampen. U stelde dat u dit wel wilde maar dat uw oom bij iedereen bekend was. Dit is geen afdoende verklaring (zie CGVS II p. 16). Dat u geen beroep kon doen op de bijstand of bescherming van de in Libanon voorziene instanties kan gezien bovenstaande niet worden volgehouden. Dat u nooit concrete stappen heeft gezet om bescherming te krijgen tegen de vele fysieke aanvallen waarvan u het slachtoffer zou geweest zijn en bovendien voor april 2015 nimmer gepoogd heeft Libanon te verlaten, maakt dat toch vragen kunnen gesteld worden bij de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de veelvuldige aanvallen die op u zouden zijn gepleegd. Dat u daarenboven in april 2015, op een moment dat u al meer dan een jaar niet meer werd lastiggevallen door uw neven en ooms, plots besliste Libanon te verlaten, doet besluiten dat de problemen die u zou gekend hebben met uw neven niet als vluchtaanleiding kunnen beschouwd worden (CGVS II p. 6-9, 11-13 en 16).

U bevestigde, na confrontatie met de verklaringen die had afgelegd op de DVZ, tot slot nog dat u inderdaad in Libanon werd gearresteerd en tijdje zat opgesloten en dit in het kader van een conflict van uw broer met de buurman. U stelde dienaangaande echter zelf dat er geen verband is tussen deze feiten en uw vertrek uit Libanon (CGVS II p. 21 en 22).

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog

steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart en een reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Nahr-el Bared erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is. Ondanks uw verklaringen dat u nergens terecht kan en op straat woont, moet dit, zoals hoger reeds uitgebreid werd uiteengezet, toch enigszins genuanceerd worden. U verklaarde immers meermaals dat het uw eigen keuze was om op straat te leven, ook al had u de kans om bij uw familieleden te verblijven (zie supra). U had bovendien ook een woonunit van UNRWA ter beschikking waar u kon verblijven en geen huur moest betalen. Los van uw huisvesting moet er voorts op gewezen worden dat u ook zelf verklaarde dat eten en drinken in Libanon niet duur is en dat u wel altijd ergens terecht kon om gratis te eten. Zo verwees u naar twee vrienden van uw vader, de een had een supermarkt en de ander had een restaurant, waar u altijd terecht kon. U kon zich ook altijd tot uw broer I.(...) wenden om te eten, drinken en douchen, zo stelde u. U werkte voorts ook in de bouw, en dit tot ongeveer een jaar voor uw vertrek. U verdiende tussen de \$150 à \$175 per maand en kon van dit bedrag blijkbaar af en toe uw zussen wat geld toestoppen. U verklaarde bovendien ook van uw inkomsten geld te hebben gespaard voor uw vlucht. U betaalde \$1000 à \$1500 voor uw vlucht, waarvan een deel eigen spaargeld en een deel dat u van I.(...) kreeg. In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen dat u geld kon sparen stelde u voorts dat u de laatste periode niet meer toekwam om in uw onderhoud te voorzien. Blijkt echter dat u het hier ondermeer had over het bekostigen van uw sigaretten en het feit dat u met uw vrienden wou afspreken (CGVS I p. 5, 15 en CGVS II p. 14 en 20).

U haalde nog aan dat u in 2014 twee zelfmoordpogingen ondernam in Libanon en psychische problemen heeft waarvoor u geen behandeling kon krijgen in Libanon. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw zelfmoordpogingen noch uw psychische problemen heeft gemeld op de DVZ. U zou in Libanon tweemaal naar het ziekenhuis zijn overgebracht na uw zelfmoordpogingen doch u legt hier geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs van voor. Dit terzijde, u ben uiteindelijk tot april 2015 in Libanon gebleven en uit uw verklaringen blijkt niet dat uw psychische toestand dermate was dat u niet normaal kon functioneren. Het feit dat u in uw eentje er in slaagde uw reis te regelen en naar België te reizen is hiervan voldoende bewijs. U verklaarde in België in behandeling te zijn bij een psycholoog. Welke psychologische problemen u precies zou hebben is niet duidelijk. U stelde enkel dat de psycholoog u medicijnen wil voorschrijven maar u wil deze niet nemen. Naar uw mening moet een psycholoog enkel met u praten. Dit wijst er toch eveneens op dat uw psychologische problemen niet dermate zijn dat u niet in staat bent te functioneren en zelfstandige beslissingen te nemen (CGVS p. 22 en 23). U legde na uw gehoor op het CGVS een schrijven voor van een arts waarin vermeld staat dat u in behandeling zou zijn bij een psychiater, i.c. u zou reeds een keer op consultatie geweest zijn medio juli 2016 en een tweede afspraak staat gepland voor eind augustus 2016. Hieruit kan reeds worden afgeleid dat uw psychische toestand blijkbaar niet zo ernstig is dat een intensieve begeleiding zich opdringt. Dient voorts te worden opgemerkt dat het door u neergelegde document een louter handgeschreven briefje betreft, opgesteld daags na het gehoor op het CGVS en dit nadat de PO gevraagd had stukken betreffende uw behandeling in België over te maken aan het CGVS. U verklaarde nochtans tijdens het gehoor stukken mbt uw ziekte / medische toestand in het OC te hebben (CGVS II p. 22). Waarom u dan niet deze stukken overmaakte doch wel een na het gehoor door een gewone arts opgesteld briefje overhandigde, is niet duidelijk. Bovendien vermeldt het briefje geen enkele specificaties aangaande uw psychische problemen, uw behandeling, Dit volstaat dan ook niet om te besluiten dat u omwille van medische redenen Libanon diende te verlaten dan wel er actueel niet zou kunnen terugkeren. Evenmin kan worden aangenomen dat u omwille van psychische problemen niet in staat zou geweest zijn op een duidelijke en coherente manier uw relaas voor de Belgische asielinstanties uiteen te zetten.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen

in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde stukken kunnen voorgaande niet wijzigen. Uw identiteitskaart en reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen, uw geboorteakte, uw UNRWA-registratiekaart, de stukken aangaande uw verblijf in Baraqsat en de foto's van uzelf in het vluchtelingenkamp zijn louter een aanwijzing voor uw persoonsgegevens, het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent en in Nahr-el Bared woonde. De

overlijdensaktes op naam van uw ouders bevestigen voorts hun overlijden, dit wordt niet betwist. Het schrijven van de Belgische arts werd hoger reeds besproken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 1A en 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van de vluchtelingen, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), en machtsoverschrijding, poneert verzoeker dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève, minstens voldoet hij aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiair beschermingsstatuut zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat alvorens te kunnen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1D van het Verdrag van Genève het nodig is te onderzoeken of de bijstand van UNRWA nog altijd actief is. Volgens verzoeker kan deze hulp in drie situaties als opgehouden te bestaan worden beschouwd: (1) als de terugkeer in de verrichtingszone van UNRWA onmogelijk wordt gemaakt door praktische, wettelijke redenen op vlak van openbare veiligheid, (2) indien de Palestijnse vluchteling zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onzekerheid en (3) wanneer UNRWA in de onmogelijkheid is om haar taak te vervullen. Verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest El Kott (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012), naar arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake de interpretatie van artikel 3 EVRM (de arresten *MSS tegen Griekenland en België en Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*) en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker stelt vast dat UNRWA slechts een mandaat heeft om bijstand te geven en niet om een bescherming te geven en dat UNRWA lijdt aan een ernstige financiële crisis die de manier waarop UNRWA haar taak kan voortzetten beïnvloedt. Verzoeker besluit hieruit dat UNRWA niet meer in staat is haar opdracht te vervullen zodat artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag toegepast dient te worden. Onder verwijzing naar twee rapporten toegevoegd aan het verzoekschrift (het rapport van UNHCR van februari 2016 getiteld *“The situation of Palestinian Refugees in Lebanon”* en *“Les camps de réfugiés palestiniens au Liban, entre radicalisation et médiation”* van El-Haje A., oktober 2015), waaruit hij uitvoerig citeert, betoogt verzoeker dat de levensomstandigheden van Palestijnen in Libanon kunnen beschouwd worden als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet omwille van de algemene en systematische discriminatie tegen de Palestijnse vluchtelingen in Libanon (op het vlak van werk, sociale zekerheid, het recht op eigendom, eerlijke rechtsgang, bewegingsvrijheid, recht op onderwijs en gezondheid) en omwille van de slechte levensomstandigheden en veiligheidssituatie in het kamp van Nahr al-Bared, dat nog niet werd heropgebouwd sinds de vernieling in 2007 (slechts 50% van de families zijn gehuisvest in een nieuw gebouw). Het kamp wordt bovendien geconfronteerd met problemen van radicalisering en politieke spanningen die het gevolg zijn van de massale toestroom van de Syrische vluchtelingen in dit kamp, aldus nog verzoeker, die er onder verwijzing naar de informatie vervat in het administratief dossier, nog op wijst dat er geen bescherming is vanwege de Libanese overheid.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de studie *“Les camps de réfugiés palestiniens au Liban, entre radicalisation et médiation”* van El-Haje A. van 23 oktober 2015 en het rapport *“The situation of Palestinian Refugees in Lebanon”* van UNHCR van februari 2016.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende stukken gevoegd: het document *“Adjustments to hospitalization support in Lebanon”* van UNRWA van 15 januari 2016 en het document *“Launch of a complementary hospitalisation fund in Lebanon”* van UNRWA van 26 februari 2016.

Op 4 november 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het

rapport "Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon" van American University of Beirut en UNRWA.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt dat hij, toen hij het mandaatgebied van UNRWA verliet, zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond of het voor UNRWA onmogelijk was om hem de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee UNRWA belast is, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart en een reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, zoals omstandig wordt uiteengezet, (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 augustus 2016 (CG nr. 1516645), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij onderneemt immers niet de minste poging om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Evenmin voert hij enig verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven dan ook onverminderd gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015, *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota, zijnde twee persberichten van UNRWA dd. 15 januari 2016 en 26 februari 2016, blijkt dat er wel sprake is van een wijziging in het hospitalisatiebeleid, wat resulteerde in protesten. De protesten waren voornamelijk gericht op het feit dat UNRWA een element van kostendeling wenste in te voeren. UNRWA heeft evenwel gereageerd door bekend te maken dat er een complementair fonds zal opgericht worden zodat de toegang tot gezondheidszorg voor de meest kwetsbaren mogelijk blijft. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker verwijst naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie waaruit moet blijken dat de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon in het algemeen en in Nahr al-Bared in het bijzonder erbarmelijk is en de mensen er in precare omstandigheden leven. Uit deze door verzoeker bijgebrachte informatie kan evenwel niet worden besloten dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Ook met de loutere stelling dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt en hierdoor niet langer in staat is haar opdracht te vervullen toont verzoeker geenszins aan de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

In zoverre verzoeker nog opwerpt dat UNRWA slechts een mandaat heeft om bijstand te verlenen en niet om bescherming te bieden, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “bijstand of bescherming” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

In zoverre verzoeker er voorts op wijst dat het kamp Nahr al-Bared wordt geconfronteerd met problemen van radicalisering en politieke spanningen die het gevolg zijn van de massale toestroom van de Syrische vluchtelingen in dit kamp, en hij aldus wenst aan te tonen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker voor zijn komst naar België in het vluchtelingenkamp Nahr al-Bared verbleef, dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon, en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft – hetgeen ook blijkt uit het aan de Raad op 4 november 2016 overgemaakte rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA –, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon in het algemeen en Nahr al-Bared in het bijzonder, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: “(...) *Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo blijkt uit uw verklaringen dat*

u UNRWA-onderwijs volgde tot de zesde klas. U stopte toen omwille van de omstandigheden maar in 2004 – 2005 kon u voorts een opleiding tot schrijver volgen bij UNRWA. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat jullie bij UNRWA terecht konden voor de heropbouw van jullie woning nadat deze in 2007 werd vernield. Door conflicten binnen uw familie echter werd de woning niet heropgebouwd (zie infra). U had toegang tot medische bijstand en, wanneer u een operatie diende te ondergaan, zorgde UNRWA voor een doorverwijzing terwijl zij de kosten op zich namen. U kreeg voedselhulp alsook een kleine financiële bijdrage, en dit tot aan uw vertrek. Blijkt tot slot dat u in 2011 terecht kon bij UNRWA voor huisvesting en dat ook uw familieleden die thans nog in Nahr-el Bared verblijven woningen van UNRWA kregen toegewezen en UNRWA-bijstand genieten (zie gehoorverslag CGVS I, p. 4-6, 10, 13, 15 -16 en 18 en CGVS II p. 2-3, 5-6, 15 - 17). (...)

(...) blijkt voorts nog (...) dat u via UNRWA in 2011 een plaats in een woonunit kreeg toegewezen. Normaal was dit voorzien voor gezinnen, maar de directeur van UNRWA was een goede man en u mocht er gebruik van maken, zo stelde u (CGVS I p. 5). U diende in 2014 deze woonunit wel af te staan maar hieruit kan geenszins worden afgeleid dat u niet langer beroep kon doen op de bijstand van UNRWA en / of nergens terecht kon. U verklaarde immers zelf dat deze wooneenheden normaal als huisvesting voor gezinnen dienden en u er alleen verbleef. Het moment dat u vernam dat u de woonunit moest verlaten was bovendien een moment waarop UNRWA zijn algemene dienstverlening verminderde. Na 1,5 maand kon u echter opnieuw uw intrek nemen in de woonunit van UNRWA en ditmaal kon u er blijven tot uw vertrek uit Libanon (zie CGVS II p. 2 en 3).

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen eveneens dat u ook terecht kon bij uw eigen familieleden.

U had de mogelijkheid had om bij uw grootouders te verblijven en u kon ook bij uw broer I.(...) terecht. Echter, bij uw broer wilde u niet wonen omdat u dit niet gepast vond. Hij was gehuwd en u wilde hun privacy niet schenden. Bij uw grootouders wilde u dan weer niet wonen omdat u er een badkamer en toilet zou moeten delen met de meisjes die er woonden en u vond dit ook niet gepast. Bovendien woonde uw tante ook bij uw grootouders en daar zij u vroeger als kind soms sloeg, wil u nu niets meer met haar te maken hebben. U stelde meermaals uitdrukkelijk dat het uw eigen keuze was om op straat te leven in plaats van bij uw familie. U had wel een goede band met I.(...) en kon er altijd terecht om te eten, slapen en douchen, wanneer u maar wilde. Uw broers konden immers ook terecht bij uw familieleden en ook uw zussen werden opgevangen na de dood van uw ouders en dit tot ze zelf huwden. Waarom u niet bij uw zussen terecht kan, is ook niet duidelijk. U stelde hier enkel dat het niet gepast is en u wees er tot slot nog op dat het voor u niet erg was om op straat te blijven (zie CGVS I p. 4, 5, 9, 10 en 13 en CGVS II p. 10, 11 en 16). Bovendien kreeg u via UNRWA in 2011 een plaats in een woonunit toegewezen. Normaal was dit voorzien voor gezinnen, maar de directeur van UNRWA was een goede man en u mocht er gebruik van maken, zo stelde u (CGVS I p. 5). U diende in 2014 deze woonunit wel af te staan maar hieruit kan geenszins worden afgeleid dat u niet langer beroep kon doen op de bijstand van UNRWA en / of nergens terecht kon. U verklaarde immers zelf dat deze wooneenheden normaal als huisvesting voor gezinnen dienden en u er alleen verbleef. Het moment dat u vernam dat u de woonunit moest verlaten was bovendien een moment waarop UNRWA zijn algemene dienstverlening verminderde. Na 1,5 maand kon u echter opnieuw uw intrek nemen in de woonunit van UNRWA en ditmaal kon u er blijven tot uw vertrek uit Libanon (zie CGVS II p. 2 en 3).

(...)

Ondanks uw verklaringen dat u nergens terecht kan en op straat woonde, moet dit, zoals hoger reeds uitgebreid werd uiteengezet, toch enigszins genuanceerd worden. U verklaarde immers meermaals dat het uw eigen keuze was om op straat te leven, ook al had u de kans om bij uw familieleden te verblijven (zie supra). U had bovendien ook een woonunit van UNRWA ter beschikking waar u kon verblijven en geen huur moest betalen. Los van uw huisvesting moet er voorts op gewezen worden dat u ook zelf verklaarde dat eten en drinken in Libanon niet duur is en dat u wel altijd ergens terecht kon om gratis te eten. Zo verwees u naar twee vrienden van uw vader, de een had een supermarkt en de ander had een restaurant, waar u altijd terecht kon. U kon zich ook altijd tot uw broer I.(...) wenden om te eten, drinken en douchen, zo stelde u. U werkte voorts ook in de bouw, en dit tot ongeveer een jaar voor uw vertrek. U verdiende tussen de \$150 à \$175 per maand en kon van dit bedrag blijkbaar af en toe uw zussen wat geld toestoppen. U verklaarde bovendien ook van uw inkomsten geld te hebben gespaard voor uw vlucht. U betaalde \$1000 à \$1500 voor uw vlucht, waarvan een deel eigen spaargeld en een deel dat u van I.(...) kreeg. In tegenstelling tot uw eerdere verklaringen dat u geld kon sparen stelde u voorts dat u de laatste periode niet meer toekwam om in uw onderhoud te voorzien. Blijkt echter dat u het hier ondermeer had over het bekostigen van uw sigaretten en het feit dat u met uw vrienden wou afspreken (CGVS I p. 5, 15 en CGVS II p. 14 en 20).

U haalde nog aan dat u in 2014 twee zelfmoordpogingen ondernam in Libanon en psychische problemen heeft waarvoor u geen behandeling kon krijgen in Libanon. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw zelfmoordpogingen noch uw psychische problemen heeft gemeld op de DVZ. U zou in Libanon tweemaal naar het ziekenhuis zijn overgebracht na uw zelfmoordpogingen doch u legt hier

geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs van voor. Dit terzijde, u ben uiteindelijk tot april 2015 in Libanon gebleven en uit uw verklaringen blijkt niet dat uw psychische toestand dermate was dat u niet normaal kon functioneren. Het feit dat u in uw eentje er in slaagde uw reis te regelen en naar België te reizen is hiervan voldoende bewijs. U verklaarde in België in behandeling te zijn bij een psycholoog. Welke psychologische problemen u precies zou hebben is niet duidelijk. U stelde enkel dat de psycholoog u medicijnen wil voorschrijven maar u wil deze niet nemen. Naar uw mening moet een psycholoog enkel met u praten. Dit wijst er toch eveneens op dat uw psychologische problemen niet dermate zijn dat u niet in staat bent te functioneren en zelfstandige beslissingen te nemen (CGVS p. 22 en 23). U legde na uw gehoor op het CGVS een schrijven voor van een arts waarin vermeld staat dat u in behandeling zou zijn bij een psychiater, i.c. u zou reeds een keer op consultatie geweest zijn medio juli 2016 en een tweede afspraak staat gepland voor eind augustus 2016. Hieruit kan reeds worden afgeleid dat uw psychische toestand blijkbaar niet zo ernstig is dat een intensieve begeleiding zich opdringt. Dient voorts te worden opgemerkt dat het door u neergelegde document een louter handgeschreven briefje betreft, opgesteld daags na het gehoor op het CGVS en dit nadat de PO gevraagd had stukken betreffende uw behandeling in België over te maken aan het CGVS. U verklaarde nochtans tijdens het gehoor stukken mbt uw ziekte / medische toestand in het OC te hebben (CGVS II p. 22). Waarom u dan niet deze stukken overmaakte doch wel een na het gehoor door een gewone arts opgesteld briefje overhandigde, is niet duidelijk. Bovendien vermeldt het briefje geen enkele specificaties aangaande uw psychische problemen, uw behandeling, Dit volstaat dan ook niet om te besluiten dat u omwille van medische redenen Libanon diende te verlaten dan wel er actueel niet zou kunnen terugkeren. (...)" Met de loutere verwijzing naar algemene informatie over de leefomstandigheden van Palestijnen in Libanon brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de penibele levensomstandigheden en de veiligheidssituatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, naar de onzekere socio-economische situatie van de Palestijnen en naar de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met

de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen en hij maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De loutere verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift waaruit onder meer blijkt dat het beleid van de Libanese overheid ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen op haar grondgebied er een is van systematische discriminatie en marginalisatie en dat de discriminatie van Palestijnse vluchtelingen verankerd is in de Libanese wetgeving, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker bracht immers noch tijdens zijn gehoren, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat de terugkeer van een Palestijnse vluchteling naar een vluchtelingenkamp in Libanon een reëel risico op een slechte behandeling met zich meebrengt in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM, dit omwille van de socio-economische en humanitaire omstandigheden in de kampen, en hij in dit opzicht verwijst naar de arresten *MSS tegen Griekenland en België en Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, wijst de Raad er op dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie in Libanon vergelijkbaar is met de situatie in Somalië, *quod non in casu*. Immers, daar waar Somalië sinds 1991 niet meer beschikt over een functionerende centrale regering, is dat in Libanon wel het geval. Voorts is er heden in Libanon, dit in tegenstelling tot Somalië, geen sprake van een gewapend conflict, noch kan gesteld worden dat de Libanese overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de vluchtelingenkampen (getuige de informatie vervat in het administratief dossier). Voorts is het gehele Libanese grondgebied onder de volledige controle van de Libanese overheid, noch kan gesteld worden dat de kampbewoners in Libanon geen toelating hebben om de kampen te verlaten en er aldus opgesloten leven. Gelet op bovenstaande vaststellingen dient verzoekers situatie dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Zoals hoger uiteengezet, blijkt uit verzoekers eigen verklaringen evenwel dat zijn individuele situatie in Libanon naar omstandigheden behoorlijk is. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen

dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM. De argumentatie in het verzoekschrift dat een terugkeer naar Libanon kan beschouwd worden als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet omwille van de algemene en systematische discriminatie tegen de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en omwille van de slechte levensomstandigheden en veiligheidssituatie in het kamp van Nahr al-Bared, dat nog niet werd heropgebouwd sinds de vernieling in 2007, en dat er geen bescherming is vanwege de Libanese overheid, vermag geen afbreuk te doen aan dit besluit.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" d.d. 4 maart 2016 toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 4 maart 2016 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Zo steunt de COI Focus onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd op 3 februari 2016 telefonisch contact opgenomen met een diplomaat van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De directeur van de "NGO Najdeh" werd op 11 februari 2016 op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Tot slot werd op 11 februari 2016 contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. Cedoca contacteerde aldus zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart en een reisdocument voor Palestijnse

vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen door verzoeker in voorliggend verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 15 juli 2016, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers geïsoleerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïsoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwa is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwa gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige

schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de loutere de verwijzing naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapport *“The situation of Palestinian Refugees in Lebanon”* van UNHCR van februari 2016, waaruit hij uitvoerig citeert, en naar de studie *“Les camps de réfugiés palestiniens au Liban, entre radicalisation et médiation”* van El-Haje A. van 23 oktober 2015, brengt verzoeker geen afdoende concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in de Palestijnse kampen in het bijzonder is gesteund. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde citaten hebben overigens geen betrekking op de specifieke veiligheidssituatie in Nahr al-Bared, waarover de Raad in de informatie vervat in het administratief dossier het volgende leest: *“Vandaag controleert het leger, dat officieel bevoegd is voor de veiligheid en het verhinderen van de invoer van wapens in het kamp, bewegingen in en uit het kamp. (...) Door de slechts socio-economische omstandigheden stijgen volgens het CSKC de spanningen tussen de Palestijnse vluchtelingen en het leger in Nahr al-Bared. Veel van de arrestanten uit 2007 worden nog steeds zonder proces vastgehouden in de gevangenis Roumieh, wat eveneens aanleiding geeft tot spanningen en demonstraties, zo stelt het OSAC. Wel is Nahr al-Bared volgens het CSKC het enige kamp waar geen officiële Palestijnse militaire aanwezigheid is. Er zijn geen wapens en militieën zichtbaar.”* (COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 15 juli 2016, p. 36), informatie welke aldus verzoekers stelling tegensprekt dat het kamp Nahr al-Bared wordt geconfronteerd met problemen van radicalisering en politieke spanningen die het gevolg zijn van de massale toestroom van de Syrische vluchtelingen in dit kamp en dat er geen bescherming is van de Libanese autoriteiten. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor overigens uitdrukkelijk dat de Libanese overheid sinds de oorlog tussen Fatah al Islam en het Libanese leger in 2007 wel degelijk in Nahr al-Bared vertegenwoordigd is (administratief dossier, stuk 8, p. 8).

2.15. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.17. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS